

Perfils Sindicals

PER UN REGIM DE PAU

Mentres vivim la guerra convé que ens preocupem de l'esdevenidor. Si avui tenim un present dolorós en mig d'una lluita dramàtica, no hem d'estalviar cap esforç per tal de consolidar un futur apacible i progressiu. Hem de pensar en el demà. Això vol dir que ens hem de preocupar de les coses que han motivat l'enorme crisi de pau que actualment estem patint.

Tota crisi és originada per una deficiència orgànica. Quan el cos orgànic del poble no funciona amb regularitat, es quan s'esdevenen crisis com la que sofrim d'ençà de més de dos anys. Tot el drama, tota la tragèdia, tota la convulsió que el nostre poble està passant, és, perquè el passat polític de la República no fou prou pròdig amb energia i amb conseqüència ideològica per a acabar amb la infecció que li minava el cos. El passat polític és un passat que no té res d'envejable. Per consegüent, en comptes de girar els ulls al passat convé que mirem vers a l'esdevenidor i pensem amb polítiques inèdites, ja que allò conegut no ens ha pogut evitar la guerra que assola al nostre país.

Del passat de la República poques coses té de relleu i que amb les quals prendre exemple. La lliçó que ens pugui donar el passat no és pas per allò realitzat, sinó, per la voluntat i fe que el poble ha posat en coses que, sistemàticament, fins ara, li han negat. Tant com allisonar nos, en aquest aspecte n'hi hauria prou que persistíssim amb la nostra fe en aquells ideals de pau i de progrés que en tot temps aflueix de l'ànima genuïna del poble. Més que allisonar nos es qüestió de persistir. Estimem la pau i el progrés. No és possible que ningú ho posi en dubte. La nostra veu, és una veu de poble. Una veu humil si es vol però, en definitiva, una veu de poble.

Però, no n'hi ha prou d'estimar un cosa. Cal a més que hom faci tot allò convenien per a assolir-la, si és que fins aleshores encara no l'ha posseït, o bé per a servir-la. Estimem la pau. Estimem el progrés. Però, si ni una cosa ni l'altra no hem pogut gaudir plenament, si la pau i el progrés per al poble espanyol, han estat, ambdues coses, tan precàries; què hem fet, quins esforços hem esmerçat per a donar una efectivitat plena a la pau i al progrés? Fins ara, ens hem acontentat amb estimar-ho, en desitjar-ho. Aquesta és l'única lliçó del passat i que de la qual en podem treure el model, d'exemplaritat magnífica, per a bastir un esdevenidor ric en continguts d'espiritualitats indelebles.

Podem seguir però, estimant i desitjant els grans ideals d'humanitat des d'un pla idíl·lic? Si la nostra fe a els grans ideals, de pau i de progrés, no està feta aposta per a ésser merament platònica, convé, urgeix que ens disposem a l'actuació més decidida i enèrgica per a implantar definitivament, a la nostra pàtria, els sublims preceptes d'humanitat progressiva i justa.

Ara bé, per a actuar, del pasat, ho hem dit i ho repetim llevat de la fe que el poble consegüentment ha professat els ideals de pau i de progrés, no n'hem d'aprofitar res. El règim polític d'Espanya l'hem de bastir com si el fèssim de nou. Al sortir de la guerra tràgica que vivim, fóra un greu error que creguessim que n'hi haurà prou en entretenir-nos en pintar les façanes de l'edifici polític de la República per a borrar els senyals que la lluita social deixa. Com a perfectes idealistes que hem estat, per excès de fe, ens hem donat per satisfets que a la Constitució de la República s'incloués la lletra per la qual ve a demostrar-se la sensibilitat aguda del poble espanyol, en la qüestió política; La lletra, solament la lletra

és l'única cosa palpable que tenim d'aquells ideals que ambicionem de posseir, que han de dignificar-nos davant de la història. Ara és l'hora de la revalorització de la lletra. Ara són els moments adients per a donar esperit i tebió a la fredor de la lletra.

Tant com la rectificació de les actuacions polítiques passades, s'han d'adaptar les futures d'acord als principis que amb lletres, no pas molt clares i justes, hem pretès estatuir. Hi ha problemes a la vida política espanyola que no tenen cap raó de subsistir. Ens passem el temps discutint sobre coses que tots diem defensar i estimar. El poble ha esmerçat els seus millors afanys en sembrar pedres. La sembra actual, en el solc que s'obra de cap a cap de la nostra pàtria s'hi ha de posar bona llavor. D'aquesta sembra —adobada amb sang i llàgrimes— se n'ha de collir bons fruits. I tot això pot aconseguir-se d'una manera ben senzilla; ésser allò que diem que som. Ésser, no uns homes que ens atenem a una divisió capriciosa de les denominacions sinó uns homes que ens clasifiquem per les actuacions. De que això ho fem així en depen de que la lluita no sigui estèril i que l'esdevenidor no se'ns ofereixi ple de núvols negres. Depen d'una cosa ben simple; que siguem més o menys conseqüents amb els postulats polítics que diem defensar i estimar.

Lletra al Front

...Sí; és difícil de poder nos sostreure del pes feixuc, com lloses de plom, que la guerra comporta. Homes com som que estimem la humanitat, veure com veiem cada dia com la sang corra abundantment, és natural que tot això ens ho mirarem amb el cor oprimat. Homes com som que estimem el progrés i que cada dia hem de contemplar les més iniquies destruccions, no és res estrany que el nostre esperit s'encongeixi terriblement afectat per les visions desoladores de la guerra totalitària que ens fan els invasors alemanys i italians. I si a tot això hi afegim el perill constant que amenaça nostra vida, tot és molt humà que a voltes hom estigui a punt de llançar-se a la més histèrica desesperació. El dolor punyent de la guerra ens fa inclinar cap a l'abisme tètric de la fatalitat implacable.

El que ens aguanta però, no és pas una cosa vanal i insubstancial. La guerra que fem contra la traïció i la invasió no és pas perquè a nosaltres ens plagui les gestes bèl·liques. Ens l'han provocada i conseqüents als nostres ideals de llibertat i de justícia, ens hem aixecat irats i enèrgics a plantar cara a aquells que han les armes pretenien fer de la nostra pàtria una immensa presó d'ignomínia per a recloure-hi tot un poble pel sol fet de cometre el pecat d'estimar la llibertat i la justícia. Ens hem aixecat contra la traïció i la brutalitat, no per unes circumstàncies casuals sinó, per conseqüència dels nostres principis ideològics.

Abans de la guerra, quan constatavem el camí sinuós que la política seguia —camí d'absurds i de despropòsits, de llot i de barroeria— individualment, reflexivament la condenaven per tot allò

just que es cometia, contra el sofert poble espanyol. Això era solament un pensament. Era una cosa que ens ho deïem nosaltres mateixos reflexivament. Però no en teníem prou de pensar ho, havíem de fer-li observar al company del taller, de l'oficina, del camp o bé de tertúlia, aquell contrasentit que la política es caracteritzava al nostre país. Coincidíem tots en un mateix punt de vista. Els nostres esperits convergien vers un mateix anhel. Tots recriminàvem les montruositats que es cometien a l'esquena del poble. I mentrestant, d'aquell pensament nostre, a mesura que s'anava compenetrant amb els pensaments de l'amig, del company de treball o bé del conegut, es formava una forta opinió que s'aixecava, progressivament, indignada de la manera de com eren tractades les coses que afecten al poble productor.

D'un pensament individual en feiem una opinió col·lectiva. D'un anàlisi particular, es forjava un criteri col·lectiu. I si el pensament evolucionava fins a convertir-se en una puixant opinió, és natural i lògic que l'opinió, que té res d'estàtica, actués amb energia i amb rapidesa contra allò que, en l'ordre polític, constituïa el summum de la tolerància.

El nostre pensament honrat, la nostra convicció dels principis ideològics d'emancipació humana, és el que ens ha portat cap a aquesta guerra, una guerra que si no ens haguessim aixecat amb fermesa, contra els traïdors no tindríem, perquè a hores d'ara tot Espanya estaria sota el jou del despotisme inquisitorial, que és pitjor que la guerra que patim.

El dolor de la guerra ens burxa; és veritat. Ens

priva moltes vegades d'afirmar amb les nostres paraules, allò que ressona a dins del nostre esperit. Però, tindriem raó de penedir nos, que per haver estat uns homes concients i dignes de trobar-nos en mig de l'actual guerra? No ens enganyem! La nostra feblesa no la dona el nostre raïocini sinó, l'instint de conservació. Veiem com cau l'amic i el germà sota les bales. Veiem les dones i els infants sota la metralla de l'aviació estrangera. Veiem la ruïna de la nostra pàtria. I tot això ens fa pensar en nosaltres. Ens venen mals pensaments. Però, la nostra actuació no és filla d'una frivolitat. El nostre pensament que era com una font, convergí amb altres pensaments i tots junts han format aquest riu d'aigües tumultuoses que indeturablement fa la seva via. Nosaltres l'hem format i ara no el podem aturar. I hem de celebrar que això sigui així.

Vivim una gesta autenticament de poble. El dolor que provoca el valum de la tragèdia ens priva de copsar amples perspectives. Ens adonem de tot allò, que en som testimonis; del crim, de la destrucció, de la ruïna... però, no ens donem compte que som els actors d'una gran tragèdia històrica. En la lluita del passat remot contra l'esclavatge, també hi havia esperits febles que la violència de la lluita els acovardia, no obstant però, en els pobles rebels fou enderrocat l'esclavatge. En la lluita contra el feudalisme, mentre a l'assalt es prenién les Bastilles, també el dolor d'aquesta gesta afeblia cors de provada generositat, i no obstant, el feudalisme fou foragit. I ara estem en mig d'una d'aquelles gestes que el poble porta a terme, impertorbable, a pesar de les nostres febleses, per a l'assoliment d'una més efectiva emancipació social i política. I és una gesta que com les altres, el poble inexorablement, guanyarà.

FALK

Hem d'ajudar els combatents dels Fronts en la lluita que ara sostenen contra els freds de l'hivern

Contribuim amb el nostre ajut que res els manqui per a defensar-se dels freds! No hem de perdre temps!

Podeu lliurar els vostres donatius, amb diners o robes, a l'Agrupació Local de S. I. A. Rambla F. Pi i Margall, 23.

Sobre la llibertat religiosa

La qüestió de la tolerància religiosa a l'Espanya lleial, creiem que es rahona i es resol amb poques paraules. Es pot pendre per principi, que una societat no pot conscientment admetre dintre d'ella els elements que l'han de destruir. Azaña, per a legalitzar la dissolució de l'orde jesuític, es basà en el fet que no acceptava, ni podia acceptar, la Constitució espanyola per tenir als seus individus una subordinació «com a cadàvers» a les superioritats del seu ordre jeràrquic.

Està vist clar, doncs, que l'Església de Roma, l'Església dels rics, l'opi del poble, l'enemiga per excelència de les llibertats socials, no pot ésser inclosa en una societat revolucionària. L'Església ha demostrat a tothora que està composta de gent influenciada per principis reaccionaris. Quan els anomenats rojos preponderaven en un poble, vila o ciutat, els sacerdots ni gosaven a tocar a morts i quan dominaven els que en diem feixistes no es cansaven de celebrar la diada amb repics extemporanis. No ens havem de fixar únicament en l'objecte principal propagat per una tendència, sinó també en la importància de les seves inclinacions derivades. I l'instint de l'Església a anar contra tota llibertat social i política és evident.

Aquesta societat ha d'ésser diferent de la que hi havia quan predominaven els sacerdots del Papa de Roma. Aquella posava fora de la llei als comunistes i d'anarquistes no volia ni sentir parlar-ne. Tota organització d'aquestes idees no podia subsistir. Ara bé: hem de distingir entre l'individu indiferent i l'organitzat i controlat. Abans, un anarquista, independent, solitari podia ésser un fet curiós i res més. L'organitzat era perillós. Actualment es presenta al revés: un religiós independent pot ésser tolerat, consentit i inclús respectat. Quan aquest individu es presenti organitzat sota el control d'una tendència enemiga a les llibertats amb tanta sang conquerides, no pot ésser admès entre nosaltres amb bons ulls.

JOSEP OLIVELLA

Notas Locales

COMISSIO POPULAR D'AJUT AL COMBATENT

Donatius rebuts Pro-Campanya d'Hivern del
Combatent.

Suma anterior	5.200' - ptes. i 1 samarreta
Zoilo Huguet	100' - »
Miquel Muñoz	50' - »
Cooperativa Confederal	100' - »
Comitè Local S. R. I. La	
Granada	909'05 »
Lluís i Emili Berger	250' - »
Sumen	6 609'05 » i 1 samarreta

Continua oberta la subscripció els dimarts, di-
jous i dissabtes de 3 a 5 de la tarda a la Casa de
la Vila.

SOCORS ROIG INTERNACIONAL

Comitè Comarcal de Vilafranca del Penedès

Recaudació del Ball organitzat a profit de ad-
quirir robes destinades als Combatents, cel·lebrat
el dia 6 d'octubre al Casal La Principal.

Ingressos	12.878'50 ptes.
Gastos	1.370' - »
Benefici	11.508'50 ptes.

El Comitè Comarcal fa avinent als col·labora-
dors tant en donatius com en regals l'agraïment
de Socors Roig en nom propi i dels combatents.

En altre nota donarem compte de la inversió
de la quantitat recaudada.

El Comitè Comarcal.

1.ª Llista de donatius pel sosteniment de les
«Colònies Escolars Permanents de Vilafranca».

Ministeri D'Instrucció Pública	5.000 ptes.
Acció Protectora Escolar	2'000 »
Josep Ventosa Roig	2.000 »
Jossies Albertí	250 »
Escoles de la Generalitat	100 »
Col·lectivitat de carbons	50 »
Josep Saragossa	25 »
Manel Juliachs	10 »
Manel Milà	35 »
Josep Font Rovira	40 »
Narcís Mascaró	500 »

Total 10.010 ptes.

El Consell Directiu d'Acció Protectora Escolar
juntament amb la Comissió de Cultura, es com-
plau en donar les gracies a tots els donants, per
un fitan humanitari com són les Colònies Esco-
lars, font de Salut pels nostres infants...

Visat per la Censura

Impremta Claret - Vilafranca del Penedès

HOJAS DE AFEITAR

a precios sin competencia y de calidad insupera-
ble, elaboradas por personal de reconocida capa-
cidad técnica ofrecen

HIJOS DE ROGELIO ROJO

(Empresa colectivizada)

Suministro solamente al por mayor. Vilafranca del
Penedès. Despacho para la venta: Rosellón, 163.
Barcelona.

A Z Y M O L

Evita l'agror i que els envasos vinosos es floreixin.

SEPSA

Societat Enològica del Penedès (Empresa col·lec-
tivitzada)

VILAFRANCA

Fábrica de Farinos "LA VILAFRANQUINA"

Indústria col·lectivitzada

Carrers del Dos de Maig i Manuel Azaña. Tel. 87

AGRICULTORS:

Aproveiteu el temps. Aquesta casa, per la seva
gran capacitat de molturació, entrega al dia les
partides de blat y ordi.

Cooperativa de Fusters, Ebenistes i Carrussers "LA POPULAR"

Exposició i venda de mobles a la Plaça de la
Constitució, n.º 39.

Subministre directe al públic

SOLIDIESA

GARANTIA